

IANCU LAURA

Százéves éjszaka

Olyan hosszú ez az éjszaka!

Araszol a lámpafényben egy bogár.
Pillanat volna ez, vagy a sötétség maga?

Tegnap még virággal takart felhők
kísérték hazautam,
hitetlenül is hazataláltam.
Téged is láttalak. Igazi kalapban,
fekete szalaggal. Mintha gyászban.
Azt mondtad, fázol.

Hideg van –

most is, midőn tán Isten is pihen
egy bárka tövében,
csak a kishitű tanítványok kiáltanak a szélben,
csak a térképen lépked a határ észrevétlen,
eszébe juthatott egy régi-régi adósság.
Megérkezését figyelem.

Anyámhoz

Árnyéktalan a fájdalom,
tán nem is fáj, csak gyanútlan,
hazatalálni de nehéz
gaz verte utakon.
Mit kereshetek ott, ahol
kényszer s büntetés álmodnom?
Se ház, se csillagos akol,
s a hit is földre nyom.
Egyik országból hiányzol,
a másokban imádkozol.

Árnyéktalan a fájdalom.
Araszolva a sötétben
gaz verte utakon,
hideglelés elgondolnom:
a hit is földre nyom.

Ünnepély

Nem kell nekem külön háború,
lehunyom szemem és jönni látom,
egy sincs köztük, ki ne volna szomorú.

Félek, és megadón bámulom,
teli szájjal hogy kiáltják mindahányan:
Véged van!

Este a faluban (8)

Áruld el, Uram,
magam vagyok, nem hallja más,
és tán nem is fáj már úgy, mint rég
az emberi beszéd,
hogy fér el harminc esztendő, benne oktávnyi évszázad
s egy egész hideg táj egyetlen szavadba,
és miképpen lehet szülőföld,
ha kerítése nem a haza?

Hát ki gondolt a földönfutásra...
És a gyalogos gyámolítókra?
Csupa-csupa rokolyás farkas,
úgy vadásztak mit sem tudva
miféle konc, miféle préda,
mi nékem szent és sérthetetlen.
Nem bánod, Uram, hogy kérdezem?
Egy a szívem, de négy szemem,
őket látom minden szószéken,
ajkuk nem ismer másik szót,
csak a Te nevedet,
és nevedben temetnek mindennap.
Ha nem hallottad, minek nevezik nyájadat,
tán jobb is, Uram, ha meg sem tudod.
S valóban,
összerágták igéid
távolsággal és hosszú álommal,
hogy a maradék szökni ne tudjon a bajban.

A Te ablakodon mit látsz
a Kárpátok mögött?
Felém fakanalak menetelnek – őszi erdőfolt,
kicsi csuprok Gorzafalvából,
s olyan beszédet hallok, mi akkor nem volt.
Mondják, nyelved a szív szava,
Téged érteni nem kell, elég a bizalom,
de ilyenkor, nagyhét árnyékában,

kétkedőn hullok térdre s megvallom:
rettegek, hogy mese volt a nyelvháza.

Hová készülsz véres ingben?
Péter végül meghalt Rómában!
Semmiség, Uram, ne fáradj, messze van
és elvégezte már a dolgát
a Szereten is a malom.
Micsoda örlemény! Micsoda csend!
Csodálkozom, hogy folyvást azt nézed,
mintha csak ez volna küldetésed.

A távolhoz közel

Nem tudom, Uram, láttad-e, kitakarítottam.
Megváltam tárgytól, embertől.
Karácsonyi idő van. Úrjövet.
Újat kellene mondani, de nem lehet,
ma sem tudjuk, ki hová közeleg.
Körülnézek. Éjfél is elmúlt.
Kinyitom ablakomat, senki,
senki nem hallja megcsontosodott szavamat.
Hallgatózom, mint a tolvaj, ki nem is lopott,
csak falatozott a zsákmányból,
és hallok az utolsó csoszogást,
látom a nyitott ajtót, hol átment egy egész világ,
és ott állok, Uram, a sorban.
De minek mondjam a fehér hónak,
jaj, minek a szemérmes fagynak,
hogy vigyázzák, hadd aludd még egy kicsit álmodat...
Egyszer utoljára kel fel a Nap,
s midőn megtelnek jajjal a sikolyok,
akárhol is rejtőzöl, élém jössz,
s látni fogod, íme: egyedül vagyok.

